

ההפגנה הראשונה מוד

ביתו של בנין

היתה גם התחלה חדשה

הצעירים נחשאייהכרות, שהופיעו כשבת אחרייהצהריים לפני ביתו של מנחם בגין בירושלים, כדי למחות נגד שיחזורו של היחשוע בין ציון (ראה עמוד 21), קבעו התחלה כפולה. הם לא קיימו רק את ההפגנה הראשונה במקום זה מאז עלות בנין לשלטון. הם ערכו גם את הפעולה הפוליטית הראשונה של מחנה שלי מאז הבחירות.

העיתוי לא היה מיקרי. כי בימים האחרונים החלם מוכנה המסודרת של שלי ונצרה התשתית לפעילות שיטתית. כאשר קם מחנה שלי לראשונה, בחדש מארס, היה לו יעד מוגדר ומידי: הפענה משותפת של סוחות השלום בבחירות ל' כנסת ולהסתדרות. בתום בחירות אלה, אחרי המהפכה של ה-17 במאי, היה צורך לגבש בין המרכיבים הסכמה על הפעולה לעתיד.

תנועה פלורליסטית. הבוררים שי עברו בין הגופים השונים הבתכם העידו שיש הסכמה רבה על בעיות היסוד של הפעולה המשותפת. בין השאר:

● הכל הסכימו כי מחנה שלי, המהווה עתה פדרציה של תנועות ואישים, יהפוך לתנועה פוליטית מאוחדת תוך תקופה של שנה. לצורך זה תעבוד קודם כל חוקה, ייעוד מפקד של חברי המזכרטים וייחוד מוסדות תנועתיים.

● התנועה שתקום תהיה פלורליסטית ויהיה בה מקום, בין השאר, לליברלים, לסוציאליסטים ולבעלי גישות אידיאולוגיות אחרות. היא תהיה מלוכדת סביב תוכנית פעולה מעשית להשגת יעדי ה' שלום, הצדק החברתי השינוי פני המדינה.

● עד להקמת התנועה המאוחדת, שעליה ללכת את כל כוחות השלום הישראלי שיוכנסו לתוכנית הפעולה, יופעל מחנה שלי על ידי הנהלה של 10 איש, המעצמה של כ-70 איש, שתקבע את הקו העקרוני.

10 יושבי ראש. הנהלה הורכבה על פי העיקרון של קאבינט, כאשר כל אחד מן הששה נחשב בחיק מסוים, ומכהן כיושבי ראש של ועדה האחראית לאותו נושא. ההרכב:

● לובה אליאב, יו"ר הנהלה, בתוקף תפקידו כיו"ר המחנה כולו.

● אורי אבנר, יו"ר הוועדה לפעולות מדיניות, האחראית לכל הפעולה המדינית של המחנה מתוך הכנסת והסתדרות.

● ד"ר יעקב ארנון, יו"ר הוועדה הספיקה, האחראית למשק הבכספים של המחנה. כבודו סבר מלסתחילה כי המיגבלת הכספית מהווה מיסטרל עיקרי לפעולות המחנה.

● חיים ברעם, יו"ר הוועדה לנוער ולסטודנטים, שעליה הוטל, בין השאר, להקים תנועת נוער חדשה.

● אמנון זיכרונ, יו"ר הוועדה המשי-פטית, שגובשת, בין השאר, את חוקת התנועה המאוחדת שתקום.

● רן כהן, יו"ר הוועדה האירגונית, בכל רחבי הארץ יקמו סניפים של שלי, ששבראש כל סניף תכהן ועדה שתהיה מורכבת מנציגים הסניפים המקומיים של הגופים המרכיבים, על בסיס שיוויון. סעדיה מרציאנו, יו"ר הוועדה ל' ענייני השכונות.

● חאיר פועיל, יו"ר הוועדה הפרלמנרית, שתהיה אחראית לפעולות הסיעה בכנסת.

● ואליד צאדק, יו"ר הוועדה למיגור הערבי.

● יאיר צבן, יו"ר הוועדה ההסתדרותית, שתהיה אחראית לפעולות הסיעה בהסתדרות.

כל המכשירים. בימים הקרובים יע סוק המחנה, בין השאר, באיש הוועדות השונות בהתרכבת המחנה הארצית. המערכת הציבורית נגד ממן הוועדה לבני ציון, תביכללה המישרות לפני ביתו של ראש הממשלה, היתה הפעולה הראשונה של הנהלה, ושה כבר הופעלו כל המכשירים — החל בסיעה בכנסת וכלה במחלקת האירגונית.

ברגע האחרון חילץ האב את בנו

החי' מהקפאה בחדר המתים

יליד

במקורו

אלון שאשא (מימין) עם אמו ואחיו הצלה ממות בטוח

בקפואה בחדר הקירור של בית החולים. באחד מסעיפי כתב התביעה שהענים ההורים כי קיים ספק לגבי מידת בריאותו הנפשית והרפואית של הסינר. את האשמה בהעסקתו של אדם כזה במקום עבודה רגיש כמו חדר-מיון של בית החולים תולים ההורים בחשלת מצד הנהלת המוסד.

חברת מיישרי-הבריאות, חבורה גנני, הודיעה כי כל עובד בבית החולים בארץ עובר בדיקות רפואיות יסודיות לפני כניסתו לתפקיד, וכי אין ספק שרופא היה מבחין בבטייה נפשית — אילו היתה כזו — אצל הסינר האמור, כאשר עבד.

הסינר המור הוא נחום קביטנר, כבן 30, שעבד בשנים האחרונות ב' בית החולים רמ"ם כפועל-בית הכפוף לאחת הראשיות, והועסק כאלונקאי שתפ קיזו להעביר חולים ממחלקה למחלקה או גווית לחדר-הקירור.

לדיברי עובדי בית החולים, המכירים היטב את הצעיר הממושקף, סובל נחום קביטנר מבעיות נפשיות קשות עוד מיל-דותו, אמו נפטרה בצעירותו, ואביו השליכו מהבית והתנסר לו. נחום למד בבית-הספר אוס לילדים קשיחניון בחיפה, הבטיית החולים היה ידוע שנמצא בטיפול פסיכיאטרי ונגז להשתמש בקביעות בכדורי הרגעה רבים, בעיקר בוואליום.

מייד אחרי המיקרה עבד נחום על-ידי הפסיכיאטר של בית החולים רמ"ם, וזה קבע כי האיש אינו חי במציאות וסובל מהיותו. הסינר אישפו בבית החולים לחולי-נפש מיוזע למשך החודש החצי, ושהחרר משם באבחנה שהוא אכן סובל מבעיות נפשיות, אך אינו מסוכן לציבור. למרות המדוע על מצבו הנפשי, שהיה ידוע גם לכל עובדי חדר-המיון, המשיכה הנהלת בית החולים רמ"ם להעסיק את נחום קביטנר. הוא יאמנם הועבר מתפקידו הקודם בחדר-המיון, אך כיום הוא עובד בבית-המקרה של בית החולים, שם מכי נים תרופות שונות לשימוש החולים. כאשר התבקש נחום קביטנר להגיב על

המחזה ניראה כאילו נלקח מאחד מסרטי-האימים של אלפרד היצקוק. סניטר בחלוק לבן דוחף לאורך המיסדרות האפוליים של בית החולים רמ"ם בחיפה. עגלה שעליה מונח גופו של ילד בן שלוש וחצי ושפניו מכוסים בדם ונשי-מתו מורגשת אך בקושי. הסינר כננס עם העגלה למעלית כשאחריו פוסעים הוריו של הילד בשתיקה.

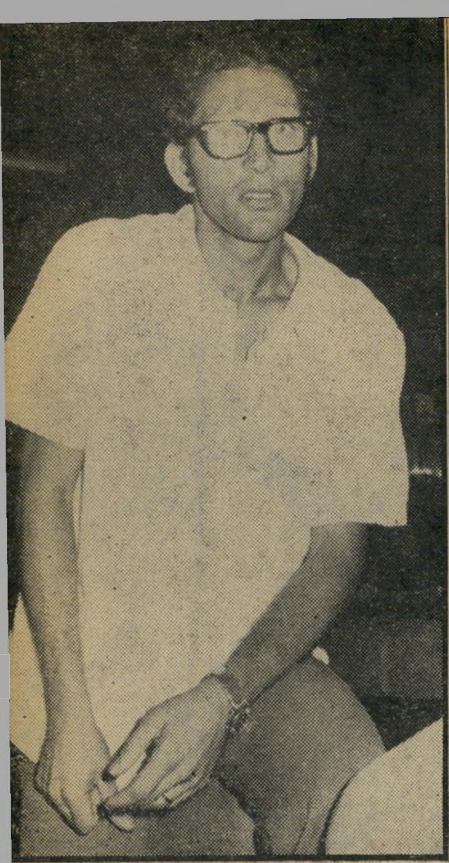
המיצעד המזור נמשך עוד דקות אחדות עד שהבינו ההורים, עזרא וחשל שאשא, לאן מוביל הסינר את בנו אלון. בפתח חדר-הקירור שבו מאוסנים את גופות הנפטרים בבית החולים, פנה הסינר אל ההורים ודחש מהם לעזוב את המקום, כדי שלא להפריע לו להכניס את גופתו של הילד לאחד ממדפי חדר הקירור.

הפרעות נפשיות

מוכרות

”מה אתה עושה?” נזעקה האם, רשל. ”הבן שלי חי! יעזוב אותו!” הסינר הממושקף בעל התנועות העצבניות לא ושעה לדיברי האם המבוהלת. כאן כננס לפעולה האב, עזרא שאשא, והחל נאבק עם העובד, אשר המשיך לטעון: ”הילד הזה חייב להיכנס לתא-קירור!” וניסה לסלק את ההורים אל מחוץ לחדר-המתים. רק אחרי מאבק עז הצליח עזרא שאשא לחלץ את בנו הפצוע מהחדר-הקירור ומידיו של הסינר. ההורים המורעזים לקחו את בנו, שזמן קצר קודם-לכן נפל ממרומי מגלשה בגן-השעשועים, ונמלטו כל עוד נפשם בם מן הסינר המור.

השערויה שתורתוזה בבית החולים רמ"ם ב'8 ביולי הוסתרה היטב על-ידי הנהלת המוסד, ולא הגיעה לידיעת הציבור אלא כאשר הגישו ההורים, באמצעות עורך-היון יהודה דברת, תביעות נזיקין נגד בית החולים באשמת חשלות ובטיפול כבנם אלון, שרק בדרך-גס ניצל ממות

בעיות נפשיות סניטר קביטנר

הפחשה, סיחב להתייחס למיקרה המסויים והשיב בעצבות: ”אני לא מדבר על זה ושום דבר”. הוא פנה בבהילות אל סגן מנהל בית החולים, ליאון אפשטיין, אשר גם הוא סיחב להתייחס לפחשה עצמה וכן סירב לגלות מהם הנתלים הנהוגים בבית החולים רמ"ם לגבי הכנסת גופות הנפטרים לחדר-הקירור.

אי-הבנה

גורלית

ה נהג להכנסת גופות לחדר-הקירור זהיר ביותר. ברגע שרופא קובע את חבר פטירתו של הולה מוצאת תעודת-פטירה בשישה עותקים. עותק אחד מוצמד לגופו של הנפטר, עותק שני נשאר במחלקה שבה היה הנפטר, השאר העותקים מחולקים בין משרדי המינהלה השונים של בית החולים.

אחרי שאושר המוות הקליני מהעברת הידיעה לחדר-המיון, ואם המיקרה מתרחש עד השעה שלוש ואחר הצהריים מטפלים בהעברת הגוויה ואגשי חדר-המתים. אם הפטירה מתרחשת מאוחר יותר ומוביל את הגוויה אלונקאי, כדוגמת נחום קביטנר, כאשר מגיעה הגוויה לחדר-המתים חייבים להיות נוכחים שם שני אנשים: האחד הוא עובד חדר-המיון, והשני האלונקאי עצמו. הסיבה לכך כפולה: כדי לשאת את הגוויה הכבדה, וכדי לוודא שלא נפלה טעות כלשהי. במקרהו של אלון שאשא הפעוט, היה במקום רק האלונקאי.

מה יקרה לאלון מתארת את האהיות מעורבות חדר-המיון: ”הילד הגיע לחדר-המיון וקבל את אבחנה שעליו לעבור לאישפון במחלקת הכירורגית לילדים. האח האחראי במיון הורה לנחום לקחת את הילד למחלקה המתאימה. דקות אחדות קודם-לכן אמר אותו אחראי לנחום שעליו לקחת את הילד למחלקת הקירור. חלקק את הילד לשם. הוא גם לא הקפיד שיהיה עוד מישהו בחדר-הקירור — כפי שמקובל — כי כנראה חשב שיוכל להתגבר בעצמו על משיקלו של הילד הקטן.”

האם, רשל שאשא, עדיין המומה אינה מגיחה לבנה הקטן לצאת מטוחה ראיתה. ”אנחנו הצלנו את הילד שלנו בנס”, היא מספרת, ”אין לנו טענות על הטיפול שהוא קיבל אחרי המיקרה במחלקה. אבל את מה שתיהו בחדר-המתים לא אשכח עד יום מותי. מי ידע, אולי מיקרה כזה התרחש כבר בעבר?”

בית-המישפט הוא שיהלית אם אומנם התחשלה הנהלת בית החולים רמ"ם ב' סיפול באלון שאשא. אולם בעיקבות המישפט והמיקרה החמור תופנה תשומת-לב מחודשת לשאלה הנושגת של בדיקת בריאותם הנפשית של עובדי ציבור בתפקידים מחקמות עבודה רגילים, אשר בהם עלולה טעות לעלות בחיים.